

1. Життя моє стало бридке для моєї душі... Нехай нарікання своє я на себе пушу, нехай говорю я в гіркоті своєї душі!

2. Скажу Богові я: Не осуджуй мене! Повідом же мене, чого став Ти зо мною на прю?

3. Чи це добре Тобі, що Ти гнобиш мене, що погорджуєш творивом рук Своїх, а раду безбожних освітлюєш?

4. Хіба маєш Ти очі тілесні? Чи Ти бачиш так само, як бачить людина людину?

5. Хіба Твої дні як дні людські, чи літа Твої як дні мужа,

6. що шукаєш провини моєї й вивідуєш гріх мій,

7. хоч відаєш Ти, що я не беззаконник, та нема, хто б мене врятував від Твоєї руки?

8. Твої руки створили мене і вчинили мене, потім Ти обернувся і губиш мене...

9. Пам'ятай, що мов глину мене обробив Ти, і в порох мене обертаєш.

10. Чи не ллєш мене, мов молоко, і не згустив Ти мене, мов на сир?

11. Ти шкірою й тілом мене зодягаєш, і сплів Ти мене із костей та із жил.

12. Життя й милість подав Ти мені, а опіка Твоя стерегла мого духа.

13. А оце заховав Ти у серці Своєму, я знаю, що є воно в Тебе:

14. якщо я грішу, Ти мене стережеш, та з провини моєї мене не очищуєш...

15. Якщо я провинюся, то горе мені! А якщо я невинний, не смію підняти свою голову, ситий стидом та напоений горем своїм!...

16. А коли піднесеться вона, то Ти ловиш мене, як той лев, і знову предивно зо мною поводишся:

17. поновлюєш свідків Своїх проти мене, помножуєш гнів Свій на мене, військо за військом на мене Ти шлеш...

18. І нащо з утроби Ти вивів мене? Я був би помер, і жоднісіньке око мене не побачило б,

19. як нібито не існував був би я, перейшов би з утроби до гробу...

20. Отож, дні мої нечисленні, перестань же, й від мене вступиць, і нехай не турбуюся я бодай трохи,

21. поки я не піду й не вернуся! до краю темноти та смертної тіні,

22. до темного краю, як морок, до тьмяного краю, в якому порядків нема, і де світло, як темрява...

